

Котаракътъ се поразмърдаше и замъркаше, и се започваше тихъ дълъгъ разговоръ.

За какво си говорѣха — това никой не узна и нѣма да узнае: Коко и Марко никога не разговаряха при хора.

Така живѣха много години зелениятъ папагалъ и сивиятъ котаракъ.

Веднажъ котаракътъ дойде при папагала, седна на малкото столче и каза, както винаги;

— Мъръ, мъръ, мъррр. . . — И замижа.

Но папагалътъ му не отговори.

Тогава котаракътъ още веднъжъ каза:

— Мъръ, мъръ, мъррр. . .

Папагалътъ пакъ не отговори.

Тогава Марко погледна въ клетката. Коко лежеше на пѣска, сложилъ краче върху краче, съ зацапана зелена качулка, съ затворени очи.

Котаракътъ си помисли: папагалътъ спи и почна да буди Коко. Запѣ той своята най-хубава зимна пѣсничка:

Мър, мър, мъррр. . .

А папагалътъ спи, не слуша.

Тогава Марко сви нокте, пѣхна тихичко дѣсната си лапка между пръчкитѣ на клетката и внимателно побутна неподвижния, студенъ папагалъ.

Не мръдна папагалътъ.

Котаракътъ погледна папагала и всичко разбра: разбра, че Коко никога вече не ще каже ни „глупакъ“, ни „merci“.

Пр. К.